

Arrest

nr. 190 852 van 23 augustus 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 18 april 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 april 2017 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 mei 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 juni 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. DE VOS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 6 april 2017 werd een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering genomen (bijlage 13septies). Verzoeker werd gepatrieerd op 7 april 2017.

1.2. Eveneens op 6 april 2017 werd een inreisverbod opgelegd voor de duur van 2 jaar (bijlage 13sexies). Dit is de thans bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“Aan de Heer, die verklaart te heten:

naam: K.

voornaam: G.

geboortedatum: 19.12.1993

geboorteplaats: A.

nationaliteit: Georgië

In voorkomend geval, ALIAS: M., G. °08.03.1993 A. Russische Federatie

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 06.04.2017 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

x 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 26.08.2016 dat hem betekend werd op 31.08.2016. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een bevel om het grondgebied te verlaten, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken.

Een dwangverwijdering is proportioneel.

Geen termijn wordt, gelet op wat voorafgaat, toegekend.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 26.08.2016 dat hem betekend werd op 31.08.2016.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Betrokkene heeft een asielaanvraag ingediend. Betrokkene heeft afstand gedaan van zijn asiel. Betrokkene werd uitgenodigd op 27 mei 2016, maar heeft geen gevolg gegeven aan deze uitnodiging binnen 15 dagen.

Nadat, op 27.03.2017, wou hij nog een keer een asielaanvraag in te dienen.

Betrokkene werd uitgenodigd om zich op 03.04.2017 aan te bieden om zijn asielaanvraag in te dienen.

Hij bood zich niet aan.

We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Georgië geen schending van artikel 3 van het EVRM

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

"Schending van de artikelen 74/11 Vreemdelingenwet, artikel 74/14 Vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel en de motiveringsplicht als algemene beginsel van behoorlijk bestuur

Eerste onderdeel: de overheid is niet in redelijkheid tot het besluit gekomen dat er een risico op onderduiken zou zijn

1.

De bestreden beslissing steunt zich op artikel 74/11, §1 tweede lid, 1° Vw, dat stelt:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan ; “

Aldus wordt het inreisverbod opgelegd omdat aan verzoeker een bevel werd betekend om het grondgebied te verlaten, dewelke aan verzoeker geen termijn toestaat om vrijwillig te vertrekken.

Nochtans dient in beginsel het bevel om het grondgebied te verlaten een termijn van zeven tot dertig dagen toe te kennen. (art. 74/14 lid 2 Vw.)

Enkel in specifieke gevallen kan een termijn van minder dan zeven dagen of geen enkele termijn worden toegekend.

2.

In casu werd het bevel om het grondgebied te verlaten uitgevaardigd op grond van artikel 7 al 1, 1°, dat stelt:

“1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”

Verzoeker heeft inderdaad in het Rijk verbleven zonder houder te zijn van de nodige documenten. Verzoeker had echter steeds de wens op zijn verblijf te regulariseren en trachtte tot twee maal toe een asielaanvraag in te dienen.

In de gegeven omstandigheden dient het bevel een termijn van dertig dagen toe te kennen. (art. 74/14 § 1 lid 1 Vw.)

Art. 74/14 § 3 Vw bepaalt dat van deze termijn kan worden afgeweken:

“ § 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

2° de onderdaan van een derde land de opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd, of;

3° de onderdaan van een derde land een gevaar is voor de openbare orde en de nationale veiligheid, of;

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven, of;

5° het verblijf op het grondgebied werd beëindigd in toepassing van artikel 11, § 2, 4°, artikel 13, § 2bis, § 3, 3°, § 4, 5°, § 5, of artikel 18, § 2, of;

6° de onderdaan van een derde land meer dan twee asielaanvragen heeft ingediend, behalve indien er nieuwe elementen zijn in zijn aanvraag. In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

3.

In casu werd er geen enkele termijn toegekend om het grondgebied te verlaten.

Uit de motivering van het bevel om het grondgebied te verlaten, blijkt dat er geen termijn werd toegekend omdat:

- Er een risico op onderduiken zou zijn (art 74/14 § 3 1°)

- Verzoeker aan een vorig bevel geen gevolg heeft gegeven (art 74/14 § 3 4°)

Dit betreft een schending van de voormelde bepalingen.

Het redelijkheidsbeginsel wordt geschonden wanneer de overheid “bij afweging van de betrokken belangen, niet in redelijkheid tot het besluit heeft kunnen komen”.

Het gaat hierbij inderdaad om een marginale toetsing. De rechter dient niet de belangen tegen elkaar af te wegen, maar moet alleen beoordelen, of het orgaan in redelijkheid bij afweging van de betrokken belangen tot zijn besluit heeft kunnen komen.

Hoewel een marginale toetsing, dient de rechter wel te toetsen of het bestuur niet kennelijk onredelijk heeft gehandeld.

In casu wordt geoordeeld dat er een risico op onderduiken zou zijn. Dit is gemotiveerd enkel en alleen op het feit dat verzoeker geen gekend of vast verblijfsadres zou hebben. Een andere motivering omtrent het feit dat er een risico op onderduiken zou zijn, kan verzoeker in de beslissing niet terugvinden.

In casu is het evenwel duidelijk dat verzoeker zich nimmer heeft verstoep voor de overheid.

Wel integendeel heeft verzoeker zelf tot twee maal toe contact gelegd met de overheid, door een asielaanvraag te proberen in te dienen.

Dit gegeven alleen al toont aan dat verzoeker niet de minste intenties heeft om onder te duiken. Wel integendeel blijkt hieruit dat verzoeker de bedoeling heeft om zijn verblijf te regulariseren.

Nog maar tien dagen voordat verzoeker werd gearresteerd, had verzoeker zelf contact opgenomen met de overheid door asiel aan te vragen. Vervolgens tien dagen nadien poneren dat verzoeker zou willen onderduiken is dan ook niet ernstig.

Hoe de verwerende partij dan ook zonder verdere motivering en zonder met dit gegeven rekening te houden oordeelt dat er een risico op onderduiken zou zijn, is verzoeker onduidelijk.

Tweede onderdeel: de overheid heeft geen rekening gehouden met de omstandigheden waarin verzoeker zich bevindt

1.

Artikel 74/11, §1 tweede lid, 1° Vw, stelt:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.”

Uit deze bewoording volgt dat verwerende partij in eerste instantie rekening dient te houden met de specifieke omstandigheden waarin verzoeker zich bevindt.

Er moet bijgevolg een onderzoek naar of een afweging van de specifieke omstandigheden van het geval van verzoeker blijken uit de bestreden beslissing (RvS 26 juni 2014, nr. 227.900), op grond waarvan verwerende partij besloot een bepaalde termijn op te leggen (zie bv. RvV van 29 juni 2015, nr. 148 746).

Welnu, verwerende partij beslist een termijn van 2 jaar op te leggen (stuk 1).

De termijn van twee jaar wordt enkel gemotiveerd als volgt:

“Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.”

2.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat verwerende partij rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden van verzoeker.

Meer nog, de gebruikte bewoording betreft een loutere stijlformule die in exact dezelfde bewoording in nagenoeg ELKE beslissing tot het opleggen van een inreisverbod wordt gebruikt.

Waar bovenstaande motivering een loutere stijlformule betreft, schendt de bestreden beslissing de motiveringplicht.

Uit bovenstaande motivering blijkt hoe dan ook geenszins dat een afweging werd gemaakt van de specifieke omstandigheden waar verzoeker in zit.

3.

Het feit dat verzoeker tot twee maal toe asiel probeerde aan te vragen, is nochtans een specifieke omstandigheid ten faveure van verzoeker, waar rekening dient te worden gehouden.

Dat verzoeker tijdens zijn verblijf hier aldus nooit trachtte onder te duiken en effectief contact zocht met de overheid, zijn de omstandigheden.

In de bestreden beslissing werd weliswaar vermeldt dat verzoeker twee maal asiel heeft aangevraagd.

Uit de bestreden beslissing blijkt echter niet dat met dit gegeven rekening werd gehouden bij het opleggen van het inreisverbod.

Met dit gegeven blijkt wel rekening te worden gehouden bij het beoordelen of een terugkeer al dan niet een schending van artikel 3 EVRM zou inhouden. De verwerende partij oordeelt dat er geen schending van artikel 3 EVRM zou zijn, omdat afstand werd gedaan van de asielaanvraag. μ

Er werd rekening mee gehouden in het licht van artikel 3 EVRM.

Artikel 3 EVRM heeft betrekking op het al dan niet veilig kunnen terugkeren naar het land van herkomst.

Artikel 3 EVRM houdt daarentegen geen verband met het al dan niet nadien mogen terugkeren naar België.

Met de asielaanvragen, en de afstand van die asielaanvragen, werd rekening gehouden in het licht van de uitvoering van de uitwijzingsbeslissing.

Er werd daarentegen geen rekening mee gehouden bij het opleggen van het inreisverbod zelf, noch bij het bepalen van de duur van het inreisverbod.

4.

Aangaande de specifieke omstandigheid dat verzoeker twee maal asiel trachtte aan te vragen, staat in de bestreden beslissing:

“Betrokkene heeft een asielaanvraag ingediend. Betrokkene heeft afstand gedaan van zijn asiel. Betrokkene werd uitgenodigd op 27 mei 2016 maar heeft geen gevolg gegeven aan deze uitnodiging binnen 15 dagen.

Nadat, op 27.03.2017, wou hij nog een keer een asielaanvraag in te dienen.

Betrokkene werd uitgenodigd om zich op 03.04.2017 aan te bieden om zijn asielaanvraag in te dienen. Hij bood zich niet aan.

We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Georgië geen schending van artikel 3 van het EVRM”

Deze motivering heeft dus duidelijk betrekking op het al dan niet schenden van artikel 3 bij het uitvoeren van de beslissing tot terugwijzing. Dit heeft geen betrekking op het inreisverbod.

De enige motivering die betrekking heeft op de duur van het inreisverbod, betreft een loutere stijlformule, die in elke beslissing te lezen valt.

De bestreden beslissing is dan ook onwettig.”

2.2.1. In het eerste onderdeel betwist verzoeker de afwezigheid van de termijn voor vrijwillig vertrek en bevestigt dat zijn middelen hiertegen gericht zijn daar de “*de beslissing tot verwijdering die geen termijn toestaat voor het vrijwillig vertrek (...) niet afdoende [is] gemotiveerd*”. Vervolgens stelt verzoeker dat het bevel nietig is waardoor het inreisverbod niet langer staande kan blijven en bijgevolg vernietigd dient te worden.

Uit artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) volgt duidelijk dat een beslissing tot verwijdering, *in casu* het bevel om het grondgebied te verlaten, steeds een termijn inzake vrijwillig vertrek dient te bepalen, waarbij deze termijn in principe dertig dagen betreft, doch waarvan – in de gevallen voorzien in artikel 74/14, §3, van de vreemdelingenwet – kan worden afgeweken. Artikel 74/14, §3, laatste lid, van de vreemdelingenwet voorziet dat in deze gevallen “*een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn*” wordt opgelegd. Hieruit volgt dat verweerder de keuze heeft een termijn voor vrijwillig vertrek te verlenen, gaande van een termijn van dertig dagen, tot minder dan zeven dagen tot nul dagen.

Aldus blijkt dat een beslissing aangaande de termijn voor vrijwillig vertrek om het grondgebied te verlaten onlosmakelijk is verbonden met de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, waarbij de ene niet kan voortbestaan zonder de andere. Een beslissing aangaande de termijn

om het grondgebied te verlaten kan niet los worden gezien en afzonderlijk bestaan van de beslissing tot verwijdering op zich, en omgekeerd.

In casu blijkt uit de gegevens van het administratief dossier dat het bevel van 6 april 2017 gepaard gaat met het bestreden inreisverbod en dat de redengeving voor het opleggen van het bestreden inreisverbod zijn grondslag vindt in het bevel van 6 april 2017, met name het ontzeggen van een vrijwillige vertrektermijn waardoor de gemachtigde krachtens artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1°, van de vreemdelingenwet verplicht is een inreisverbod op te leggen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift, ingediend als voorwerp van het beroep "*het inreisverbod van 6 april 2017 (bijlage 13sexies)*" aanduidt. Verder in het verzoekschrift wordt bevestigd "*Aan verzoeker werd eveneens een inreisverbod betekend. Dit betreft de bestreden beslissing.*"

De inventaris bevat twee stukken: stuk 1 "*bestreden beslissing*" en stuk 2 "*bijlage 13septies*". De "*bestreden beslissing*" is de beslissing van 6 april 2017 tot het opleggen van een inreisverbod.

Blijkens artikel 39/69 van de vreemdelingenwet bevat het verzoekschrift onder meer het voorwerp van het beroep, met andere woorden, de aanduiding van de overheidshandeling waarvan de vernietiging wordt gevorderd. Het verzoekschrift moet immers zowel de Raad, als de verwerende partij inlichten over de juiste toedracht van het geschil dat wordt voorgelegd. Het voorwerp van het beroep zoals in het verzoekschrift wordt aangeduid, bepaalt de grenzen van de rechtsstrijd en van de vernietiging of schorsing die zou kunnen worden uitgesproken. Een nauwkeurige omschrijving van het voorwerp is aldus van kapitaal belang voor het verloop van het geding. Het voorwerp van het geding moet in het inleidend verzoekschrift worden aangegeven en kan later in het geding niet meer gewijzigd worden. Bovendien mag een verzoeker het niet aan de Raad overlaten om in zijn plaats het onderwerp van de vordering te bepalen.

In casu is het voorwerp van het verzoekschrift de beslissing van 6 april 2017 tot het opleggen van een inreisverbod. In het mondeling verslag van de Raad tijdens de terechtzitting werd het voorwerp van het onderhavig beroep als zodanig beschreven, hetgeen door de raadvrouw van verzoeker niet werd betwist.

Het bevel om het grondgebied te verlaten van 6 april 2017 maakt niet het voorwerp uit van onderhavig verzoekschrift. Voorts blijkt uit de gegevens waarover de Raad beschikt, dat verzoeker geen beroep heeft ingediend tegen dit bevel van 6 april 2017.

Uit het betoog van verzoeker volgt dat zijn kritiek in het eerste middelonderdeel volledig is gericht tegen een afwezigheid van een vrijwillige vertrektermijn in het bevel van 6 april 2017, dat hij nietig verklaard wil zien opdat als gevolg daarvan het inreisverbod komt te vervallen, en dit zonder dat hij evenwel een beroep tot nietigverklaring tegen dit bevel van 6 april 2017 heeft ingediend.

Verzoeker kan echter niet worden gevolgd in zijn redenering. Zoals hierboven aangegeven, is de redengeving voor het opleggen van het bestreden inreisverbod, met name de afwezigheid van een vrijwillige vertrektermijn, *in casu* onlosmakelijk verbonden met de beslissing van 6 april 2017 tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten. Dit houdt in dat verzoeker zijn kritiek tegen de redengeving voor het opleggen van het bestreden inreisverbod enkel nuttig kan laten gelden, indien hij tevens optreedt tegen het bevel van 6 april 2017 dat gepaard gaat met het bestreden inreisverbod, *quod non in casu*.

Nu verzoeker heeft nagelaten om een beroep tot nietigverklaring in te dienen tegen het bevel van 6 april 2017, kan hij voor zichzelf geen bijkomende beroepsmogelijkheid creëren door zijn kritiek met betrekking tot een afwezigheid van vrijwillige vertrektermijn te laten gelden in het kader van het bestreden inreisverbod.

Om de hierboven vermelde redenen kan de Raad niet anders dan vaststellen dat het eerste middelonderdeel geen betrekking heeft op het bestreden inreisverbod. Het eerste middelonderdeel is dan ook onontvankelijk.

2.2.2. In het tweede onderdeel voert verzoeker aan dat niet afdoende zou zijn gemotiveerd waarom de termijn van het inreisverbod op twee jaar werd bepaald.

Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat *in casu* de motivering met betrekking tot het opleggen van een inreisverbod tweeledig is. Vooreerst wordt bepaald waarom aan verzoeker een inreisverbod wordt opgelegd. Dit wordt gemotiveerd aan de hand van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1°, van de vreemdelingenwet, met name omdat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan.

Met betrekking tot de duur van het inreisverbod wordt vervolgens gemotiveerd dat het inreisverbod voor twee jaar geldt omdat:

“Betrokkene heeft een asielaanvraag ingediend. Betrokkene heeft afstand gedaan van zijn asiel. Betrokkene werd uitgenodigd op 27 mei 2016, maar heeft geen gevolg gegeven aan deze uitnodiging binnen 15 dagen.

Nadat , op 27.03.2017, wou hij nog een keer een asielaanvraag in te dienen.

Betrokkene werd uitgenodigd om zich op 03.04.2017 aan te bieden om zijn asielaanvraag in te dienen.

Hij bood zich niet aan.

We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Georgië geen schending van artikel 3 van het EVRM

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.”

De Raad merkt vooreerst op dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet de verweerder op zich geen formele motiveringsplicht oplegt en strikt genomen evenmin bepaalt dat verweerder een “*evenredigheidstoets*” dient door te voeren. Voormeld artikel stelt enkel dat verweerder rekening moet houden met de specifieke omstandigheden van elk geval, wat impliceert dat verweerder in aanmerking moet nemen dat in bepaalde situaties – zoals in het geval de betrokken vreemdeling zijn gezinsleden in het Rijk verblijven en hij dus van hen wordt gescheiden – een inreisverbod verstrekkende gevolgen kan hebben. Verzoeker toont niet aan in België over een gezinsleven te beschikken, noch brengt hij enig concreet element aan waarmee rekening moest worden gehouden bij het bepalen van de duur van het inreisverbod. Verzoeker toont niet aan dat verweerder gegevens buiten beschouwing heeft gelaten die hem er hadden kunnen toe brengen te beslissen tot een inreisverbod met een minder lange geldingsduur.

Verzoeker betwist niet dat niet werd voldaan aan de terugkeerverplichting. Verzoeker blijft eveneens in gebreke om enige toelichting te geven met betrekking tot zijn concrete situatie dat ten onrechte geen rekening werd gehouden met zekere elementen bij het bepalen van de duur van het inreisverbod. Er werd een inreisverbod van twee jaar opgelegd, hieruit blijkt dat de verwerende partij de duur van het inreisverbod heeft gemoduleerd naar de situatie van verzoeker en geenszins “*quasi automatisch*” de maximumtermijn heeft opgelegd. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat deze duur kennelijk onredelijk is.

Waar verzoeker vervolgens nog aanvoert dat geen rekening werd gehouden met artikel 3 van het EVRM, merkt de Raad op dat het de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Verzoeker beperkt zich *in casu* tot een loutere verwijzing naar deze verdragsbepaling zonder de minste concrete gegevens aan te brengen ter onderbouwing van zijn beweringen. Verzoeker maakt dan ook geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk.

Het tweede middelonderdeel is eveneens ongegrond.

Het middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig augustus tweeduizend zeventien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT